

Arrest

nr. 150 086 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 28 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vermeldt dat verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen eveneens steun vindt in het administratief dossier. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partij werd op 16 december 2013 het inreisverbod van 3 december 2013 voor een periode van drie jaar, afgeleverd. Uit het administratief dossier en de eigen databank van de Raad blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing, zodat deze beslissing derhalve definitief is geworden. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw - na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat - vast te stellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet) en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Het staat de verzoekende partij om een opheffing of opschorting van haar inreisverbod - overeenkomstig de daartoe in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure - aan te vragen.

De aangevoerde schending van de artikelen 3,8 en 13 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest en van de hoorplicht doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

De eventuele ernst van de middelen geput uit de schending van artikel 8 van het EVRM kan er in de gegeven omstandigheden niet tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden omdat op die manier wordt ingegaan tegen het verblijfs- en toegangsverbod opgelegd door het inreisverbod. De verzoekende partij kan met deze middelen immers geen verder illegaal verblijf in België nastreven nu een dergelijk verblijf haar uitdrukkelijk is verboden middels het niet geschorste of opgeheven inreisverbod betekend op 18 februari 2013. In die optiek kan geen geoorloofd belang worden aangenomen bij het middel (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

De verzoekende partij dient haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van de thans aan haar opgelegde inreisverbod. De omstandigheid dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt haar belang bij de onderhavige vordering echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk.

Waar de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voornamelijk een theoretisch betoog voert. Als onderdaan van Azerbeidzjan kan zij ook bezwaarlijk voorhouden niet te weten waarheen verweerder haar zal uitwijzen. Voorts is het betoog hypothetisch van aard. De bestreden beslissing verplicht de verzoekende partij niet meer dan tot het verlaten van het Schengengrondgebied en verplicht haar niet terug te keren naar het land van oorsprong. Haar betoog gaat voorts uit van een gedwongen tenuitvoerlegging, waarvan op dit ogenblik geen indicatie is, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan en het veronderstelt tevens dat ze op dat moment geen aanvechtbare beslissing meer zou ontvangen om haar rechten te doen gelden, terwijl verweerder in dit geval courant bijlagen 13septies uitreikt die wel degelijk aanvechtbaar zijn bij de Raad. De verzoekende partij geeft voorts zelf toe dat haar situatie niet identiek is aan de omstandigheden die aan de grondslag lagen van het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen.

Kern van deze zaak betreft immers het daadwerkelijk beroep voor afgewezen asielzoekers die zich aan de grens bevinden en het feit dat kopies van attesten van het UNHCR-vluchtelingenkantoor in Delhi, ten onrechte werden verworpen zonder diepgaand onderzoek. In casu blijkt uit niets dat dergelijke topics ook de zaak van de verzoekende partij kenmerkt. Waar de verzoekende partij voorts nog richtlijnen ontvouwt voor de wetgever en verweerder om zich in lijn te stellen met het arrest Singh, kan de Raad niet meer doen dan hiervan akte te nemen. Het komt hem niet toe om dergelijke richtlijnen op hun opportuniteit te gaan beoordelen.

Hoewel de verzoekende partij gevolgd kan worden dat tevens de overheidsinstanties van de lidstaten gebonden zijn door het hoorrecht, zoals vastgesteld in artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De verzoekende partij toont met haar theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht het bestaan niet aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. De schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waarbij voor de invulling naar het voorafgaande kan verwezen worden.

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 8 mei 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 24 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij stelt dat zij de schending van artikel 8 van het EVRM, dat als hogere rechtsnorm primeert, op terechte wijze heeft aangevoerd. De bestreden beslissing houdt geen rekening met haar specifieke situatie en de verwerende partij heeft haar niet om bijkomende inlichtingen gevraagd, wat een onzorgvuldig handelen in haren hoofde uitmaakt. Verder stelt zij dat het voor de verwerende partij “niet volstaat zich te verschuilen achter haar gebonden bevoegdheid”.

Als repliek op het betoog van de verzoekende partij verwijst de verwerende partij naar de beschikking.

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting laat de verzoekende partij na haar belang bij de huidige vordering uiteen te zetten, daar zij louter stelt dat ze de schending van artikel 8 EVRM op terechte wijze heeft aangevoerd en op deze wijze ook niet ingaat op de bespreking van artikel 8 van het EVRM in de beschikking. In zoverre ze ter terechtzitting stelt dat de verwerende partij niet om bijkomende inlichtingen heeft gevraagd en aldus ingaat op artikel 41 van het Handvest, wijst de Raad erop dat in de beschikking uitdrukkelijk gesteld wordt *“dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De verzoekende partij*

toont met haar theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht het bestaan niet aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden.” Met haar pleidooi ter terechtzitting weerlegt de verzoekende partij de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang in de beschikking van 28 april 2015 niet.

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 28 april 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 28 april 2015 is het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS